

ВСГО «Асоціація
ветеранів спорту України»
www.avsu.org.ua

№ 2 (29) лютий, 2016

СПОРТ ВЕТЕРАНІВ УКРАЇНИ

Любі жінки!

**Щиро і сердечно вітаю Вас
із весняним святом — 8 Березня!**

Нехай кожен Ваш день
буде сонячним і радісним.
Нехай довкола Вас
панують любов і гармонія,
а на Вашу честь розквітають квіти
і звучить музика.
Будьте завжди усміхнені,
сповнені надій та оптимізму.
Бажаю Вам щастя й вдачі,
міцного здоров'я,
здійснення всіх мрій та бажань.
Хай у Ваших оселях завжди панують
мир, злагода і добробут!

Віктор ТКАЧЕНКО, президент АВСУ

ПОЧЕСНЕ ВИЗНАННЯ

ВОлімпійському домі Комісією Національного олімпійського комітету «Засоби масової інформації та пропаганда олімпійського руху» були підведені підсумки 15-го, ювілейного Всеукраїнського конкурсу серед спортивних журналістів «Україна олімпійська». Нам дуже приємно усвідомлювати, що в номінації «Найкраща спортивна газета» почесне друге місце посіло саме наше видання — «Спорт ветеранів України»! Отже, так би мовити, вірною дорогою крокуємо!

Хочеться, щоби здобутки спортсменів-ветеранів, про які ми постійно згадуємо на наших сторінках, і надалі не залишалися поза увагою широкої громади шанувальників спорту. Адже їхніми результатами, перемогами та рекордами, в тому числі і на найпрестижніших міжнародних змаганнях, по справжньому має пишатися вся країна!

ЕКСКЛЮЗИВ ІЗ ДНІПРОПЕТРОВСЬКА

Стор. 6-7

Чарівні обличчя українського волейболу

Стор. 11

ПОЧЕСНА ВІДЗНАКА

Чергова нагорода
Валентини КРЕПКІНОЇ

У Залі чемпіонів НСК «Олімпійський» відбулася урочиста церемонія вшанування найкращих спортсменів та тренерів країни «Спортивне сузір'я-2015».

Організований Міністерством молоді та спорту України та Всеукраїнським центром фізичного здоров'я населення «Спорт для всіх», захід зібрав найкращих представників світу спорту країни. Його почесними гостями, зокрема, стали Міністр молоді та спорту Ігор Жданов, президент НОК України Сергій Бубка, президент Федерації легкої атлетики України Ігор Гоцул, президент Європейської атлетики Свейн Арне Хансен, також для участі у церемонії були запрошені бійці АТО.

Нам приємно, що переможницею однієї з номінацій — «Все життя в спорті» — стала легкоатлетка, чотириразова переможниця Європейських ігор ветеранів-2015 Валентина

Крепкіна. Загалом у колекції Валентини вже близько 130-ти нагород світових та європейських форумів.

— Це стало для мене сюрпризом, — розповіла після нагородження **Валентина Крепкіна**. — Кожен раз, коли нас, ветеранів, запрошують на такі заходи, завжди сидиш і думаєш, що багато є людей, достойних, щоби стояти на цій сцені. Насправді це не моя особиста нагорода. Це — визнання нашого ветеранського руху. Я вважаю, країна має знати про наші здобутки на міжнародній арені, більше приділяти уваги. Нам є чим пишатися, є, що показувати. Сподіваюся, що ця нагорода для наших ветеранів — не остання.

Прес-служба ФЛАУ

АКТУАЛЬНА ТЕМА

І активний спорт, і соціальний захист...

Семінар-нарада ветеранів спорту та олімпійського руху, що відбулася 17 грудня 2015 року в Києві й проходила за багаточисельної аудиторії представників різних напрямків діяльності Асоціації ветеранів спорту України, подарувала нам — представникам Львівської обласної асоціації спорту — вагомий стимул в нашій роботі на місцях та відкрила перспективи в розширенні та реалізації як спортивних заходів, так і для задоволення соціальних потреб ветеранів спорту.

Потужна робота ветеранів Львівщини, що була проведена в 2015 році по різних напрямках видів спорту, була широко висвітлена на семінарі у виступі президента ЛОАВС В.Міляна. Ентузіазм спортсменів-ветеранів на диво високо піднятий серед різних вікових груп. І вік 85 роки зовсім не є показником закінчення спортивної діяльності. Асоціація ветеранів спорту Львівської області налічує в своєму складі більше 500 ветеранів — представників усіх видів. Спортсмени, які закінчили свої виступи у великому спорті, продовжують тренуватися і змагаються як ветерани у своїх вікових групах у міських, обласних і міжнародних змаганнях. У здоровому тілі — здоровий дух: радість спілкування між собою органічно поєднується зі спортивними змаганнями і, як правило, люди здружуються між собою. В урочистостях відмічаються дні народження й інші святкові дати, які вони прагнуть проводити у своїх спортивних колективах.

Та й не тільки святкові. Зокрема, кожної неділі об 11 годині ранку, незалежно від погоди, в Стрийському парку м. Львова бігають наші ветерани спорту. Дивлячись на них, до нас долучаються і такі, хто професійним спортом раніше не займалися. Тому, йдучи назустріч побажанням літніх людей, котрі бажають довго жити, ми організували групи здоров'я по різних напрямках видів спорту.

Так, для прикладу, група здоров'я ковзанярського спорту під керівництвом Ю. Самаріна налічує в своєму складі більше 45 професіоналів та любителів. Вікова категорія не обмежується. І навіть після 75 років спортсмени два рази на тиждень мають можливість виходити на льодову арену ковзанки «Медик» безплатно. Не припиняються заняття на ковзанах навіть влітку, але вже у критому стадіоні ТК «Ашан».

Підемо далі. Група спортсменів-велосипедистів налічує в своєму складі більше 100 чоловік, дихальна гімнастика — 45 чоловік. Просто не злічити любителів бігу. І, що цікаво, долучаючись до провідних ветеранів спорту, вони показують на диво несподівані результати.

Ось яскравий приклад. Бачуріна Галина вперше стала на високогірні лижі у 65 років. Своє 70-річчя відзначила спуском із Говерли на лижах, але не зупинилася на цьому та освоїла ще й ковзани. І тепер молоді люди із заздирністю поглядають за вправними рухами 75-літньої пані, яка хвацько бігає на льодовому катку «Медик» у Львові. До речі, взимку ветерани спорту відвідували його щосуботи та по вівторках з 11 до 13 години безкоштовно.

Секція бадмінтону нашої асоціації на чолі з її головою Віктором Погорілим являє собою настільки потужний рух спортивного азарту (недарма його назва — «Бузувіри»), що подивитися на запеклі турніри літніх людей приходить багато вболівальників. І не спадає навіть на

думку назвати цих левів ракетки літніми людьми.

Таких прикладів, котрі зачаровують своєю незвичністю для пересічного споглядача — нескінченна низка. При цьому слід зазначити, що робота, направлена на втілення здорового способу життя, ведеться не тільки спортивно-оздоровча чи агітаційно-пропагандистська, але й спирається на соціальний захист. Власне на цьому питанні — соціальний захист ветеранів фізичної культури і спорту — хотілося би наголосити особливо, оскільки тема актуальна і однозначно неопосередкована. Важливість цієї теми, що приємно, у 2015 році була підтримана Комісією з питань соціального захисту ветеранів фізичної культури і спорту АВСУ, де головує Анатолій Стукін. Ціла низка тематичних надбань, які можуть бути розвиненими і використовуватися на місцях у сфері надання різноманітних соціальних послуг, була розроблена і запропонована до практичного використання, і є включеною до плану нашої роботи у найближчий період. А це і вдосконалення діючих груп здоров'я, і групи соціального захисту з наданням практичної патронажної допомоги додому, і необхідна професійна консультація юриста, лікаря, нотаріуса... Також на даний час уже є певні напрацьовки з реабілітації при станах певного погіршення здоров'я та за наявності соціальних негараздів.

Потужний заряд енергії в здійснюваній нами роботі ми отримали в 2015 році безпосередньо від президента АВСУ Віктора Ткаченка яким була виділена грошова допомога ветеранам спортивного руху Львівщини. Цей акт є безцінним у плані підняття спортивного духу серед ветеранів, а також підкреслює важливість питання їх соціального захисту. Тож актив нашої асоціації прийшов до думки щодо організації пункту надання безкоштовних обідів для тих ветеранів спорту, які залишилися зовсім самотніми. Враховуючи мізерність грошових надходжень до них (тобто, в основному, це тільки пенсія) та видатки на оплату комунальних послуг, багато хто з наших співвітчизників-спортсменів опинилися за межею бідності, що, на жаль, негативно впливає на їхнє психологічне самопочуття. Адже далеко не всі спроможні дати собі раду самотійно. Тому влаштування пунктів соціальної адаптації із щоденним наданням безкоштовних обідів для потребуючих — це не тільки харчування, але й спілкування, що являє собою потужну рушійну силу в плані виживання фізично й морально.

Отже, різноманітної роботи в нас — тільки май сили і бажання!

Г. Коритник

З ІСТОРІЇ ОЛІМПІЙСЬКОГО СПОРТУ

Дорогоцінне очко
Марії ГАВРИШ

В історії українського Олімпізму є чимало імен славних спортсменок, які не здобули заповітних медалей, проте залишили по собі добру пам'ять. До них повною мірою можна віднести і плавчиню Марію Федорівну Гавриш...

На Олімпійських іграх 1952 року у Гельсінкі, виступаючи у фінальному запливі на дистанції 200 м брасом, ця завжди усміхнена, відкрита серцем і душею 21-річна спортсменка першою серед радянських плавців посіла шосте місце. Тим, хто захоплюється медалями і результатами славнозвісної Яни Клочкової, це досягнення може здатися мізерним. Адже такі місця посідали десятки майстрів кожної Олімпіади. І все ж, одне очко Марії Гавриш важило тоді досить вагомо. Воно стало тим прискорювачем, який урухомив подальший розвиток не лише українського, а й усього радянського плавання.

І зовсім несправедливим й обурливим є ставлення вітчизняних істориків спорту, які в своїх монографіях про Олімпійські ігри навіть словом не згадують про Гавриш. До речі, вперше «хрест» на її імені спробував поставити сам Лаврентій Берія, запропонувавши дівчині переїзд до Москви і усілякі блага. Діставши відкоша, заборонив надавати їй звання заслуженого майстра спорту. І це — переможниці усіх без винятку змагань того часу на кількох дистанціях!

Доленосний
Південний Буг

Марія Гавриш народилася 12 червня 1931 року у місті Бобринець Кіровоградської області в родині дрібного ремісника, володаря невеличкого клаптика землі. Була п'ятою у сім'ї дитиною. Хоча батькам жилося важко, влини мали змогу давати собі раду з догляду за худобою і вирощували такий за обсягами врожай зерна, овочів і фруктів, який давав змогу пережити зиму та весну, відправляти дітей до школи. Та колективізація, а за нею, як наслідок, голодомор змусили родину впрягтися у воза і податися до сусідньої області. У Вінниці серед родичів, особливо коли діти подорослішали, жити стало веселіше. В усі роботи впрягалися гуртом, долаючи штучні перепони, які виникали не перед ними одними. Як й інші діти, Марія рано прилучилася до важкої праці, вирізняючись врівноваженим миролюбним і лагідним харак-

тером. Завжди допомагала не лише своїм, але й друзям і незнайомим людям.

Проте й тут спокій лише снівся. Почалася війна, яка відібрала в дівчини батька. Однак сама вона якось пережила і вижила...

Південний Буг — не та ріка, щоби нею хизуватися майстрам плавання та водних видів спорту. Проте саме тут зростали юнаки та дівчата, які готувалися до штурму світових спортивних висот. Марія Гавриш — одна з них. Свій шлях до великого спорту вона повною мірою пов'язувала саме з Південним Бугом.

Більше, ніж півстоліття тому, засоби масової інформації красномовно розписували, як бойка синьоока дівчина-підліток намагалася переплисти на інший беріг, щоб потрапити до водної станції спортивного товариства «Динамо». Вона мала намір опанувати рухами його вихованців, щоби швидко і красиво плавати. Зрештою, добре підготувавшись, Марія наважилася підійти до тренера і попроситися до секції.

Зі свого боку, Михайло Солодар із протилежного від динамівських водних доріжок берега щодня з цікавістю споглядав за юнкою, яка старанно бовсалася у воді. Подобалась їй настирливість, старанність, кмітливість.

— Я бачив, як ти намагаєшся до нас доплисти, — сказав Михайло Солодар. — Це мені подобається. Твій брас дещо незвичний. Але техніка — справа наживна. Дай-но, я виміряю твою швидкість...

Результат вразив тренера: 15-річний дівча-початківець, яка й гадки не мала, що таке «брас», плила за критерієм другого дорослого розряду. І вже через тиждень тренувань їй довірили стартувати за динамівців на чемпіонаті міста. А ще за місяць Марія — повноцінний член команди Вінниці, яка вирушила на першість України. Дівчина була заявлена одразу у трьох дисциплінах, і в кожній здобула перемогу! При цьому одразу на 14 секунд поліпшила власний рекорд на 100-метрівці брасом!

У фіналі —
з температурою 40

У 17-річному віці вінничанку допустили до змагань серед до-

рослих на першості ЦР товариства «Динамо». Тоді вона вперше випередила неодноразову чемпіонку країни, заслуженого майстра спорту Лідію Соболеву у брасі, причому одразу на три секунди. Вражаючими були й інші результати.

У збірній України, до якої вона увірвалася, немов вихор, її любили усі. Їй заздрили, її наслідували. У свої дев'ятнадцять, після чотирьох років наполегливих занять, Марія Гавриш оновила всі рекорди України і деякі — СРСР. Взагалі ж їй вдалося стати 11-разовою чемпіонкою і 19-разовою рекордсменкою (1949-1953 рр.) СРСР на дистанціях 100 і 200 м брасом та 100 м батерфляем, також їй не було рівних у комплексному плаванні. Тому не дивно, що Гавриш твердо закріпила за собою місце в складі збірної СРСР, яка збиралася на свою першу Олімпіаду. На Іграх-1952 у Гельсінкі Марія стартувала на дистанції 200 метрів брасом. Вона вдало виступила у попередньому запливі, показавши четвертий результат. У півфіналі стала третьою, значно поліпшивши час, тож мала всі підстави на здобуття однієї з медалей. Проте... Мало хто знає, що у фіналі Марія пливла з температурою близько 40 градусів. Під великим знаком запитання був сам її виступ, лікарі дали на нього згоду лише під тиском партійних функціонерів. А ще у вирішальному запливі спурт двох угорок Єви Секей та Єви Новак був настільки потужним, що його не витримала жодна з учасниць. І все ж Гавриш прийшла шостою, здобувши очко, яке у комплексному заліку зрівняло збірні СРСР і США. Пізніше те очко охрестили «золотим очком Марії», розповідав її наставник О.Машевцев.

В ній померла
велика акторка

А після Олімпіади була чергова першість СРСР у Москві, де тренер сфотографував, як Гавриш виходила з басейну. Це фото довго прикрашало сторінки багатьох видань того часу. Саме тоді й надійшла пропозиція від шефа КДБ Лаврентія Берії. Марії пропонували: просто у чому стоїть — має їхати до Москви у наповнену дорогими речами квартиру.

Коли ж сказала, що далі Києва нікуди не рушить, її звинуватили у розбещеній поведінці, аморальності. Кілька разів викликали на допити нібито через організацію п'янки з іноземцями та сумнівні зв'язки. За тиждень допитів спортсменка схудла на 12 кілограмів. І все ж, знайшла в собі сили повернутися на водні доріжки. У 1955-1957 рр. ставала володаркою золотих і срібних медалей чемпіонатів СРСР.

Взагалі ж, до постаті української плавчині була прикута всебічна увага. Її впізнавали скрізь, запрошували на зібрання молоді, до виробничих колективів, творчих організацій. Відомий факт: у Києві під час зустрічі у театрі ім. Івана Франка з відомими акторами вона не втрималась і показала, що також має талант — заспівала відому українську пісню «Ой, казала мені мати». Успіх був шалений. Відома актриса Наталя Ужвій, за дорученням Франківців, оббила не одні пороги, щоби Марії дозволили для початку зіграти з ними хоч би в одній п'єсі. Ходила до ЦК партії, міністрів, аби «віддали театральне талантище тим, кому вона по-праву належить». Але її залишили в спорті, сподіваючись на адміністративну кар'єру.

І Гавриш спорт справді не полишала. Із 1964 року вона перейшла на тренерську роботу. А в 1990-му, після важкої операції, здобула два перших місця на

першості СРСР серед ветеранів.

...Перша вінницька учасниця Олімпійських ігор пішла із життя 2006 року. З того часу у Вінниці, у басейні Палацу для дітей та юнацтва, щорічно відбуваються змагання з плавання на Кубок Марії Гавриш...

«46» — цифра
заповітна

Якщо б ви сьогодні у Вінниці поговорили з тими, хто хоч трохи знається на плаванні, обов'язково почуєте цифру «46». Саме 1946 року тут на доріжки водної станції «Динамо» вперше вийшла Марія Гавриш. А незабаром на березі Південного Бугу відкриється чудовий Палац спорту, де плаванню буде відведено основну роль. І саме 46 років потому на велику воду з нього «впливе» інший вінничанин Павло Хникін. Його досягнення стануть значно вищими. В басейні Барселони на Олімпійських іграх 1992 року він здобув дві срібні медалі, чим змусив усіх згадати про пошвавлення розвитку спортивного плавання в області.

До цього додамо, що Павло Хникін, як й інший український плавець Денис Силантьєв, браі участь у чотирьох Олімпіадах поспіль. А між ними обидва здобували найвищі титули на світових та європейських чемпіонатах.

Анатолій ВОЛОШИН

ЮВІЛЯРИ

Аллі ЛЕМЕШКО — 80!

«Вперед, ані кроку назад!». Таке переможне гасло підтримує та надихає. Ветеран академічного веслування, майстер спорту СРСР – Алла Лемешко все життя віддала спорту. Від 2003 року, разом із одноклубцями О.Поліщуком та В.Подчерняєвим, заснувала Громадську організацію «Асоціація ветеранів та молоді зі спортивного веслування України «Майстер-центр». 2006 року співзасновники, її тодішні надійні помічники, пішли, і ось ціле десятиліття вона очолює Асоціацію наодинці.

Справи йдуть дуже непросто. «На жаль, ми не мали підтримки від Федерації академічного веслування України, — каже Алла Лемешко. — Боролись, як могли. Я об'єднала міста України, які культивують академічне веслування (Київ, Харків, Миколаїв, Дніпропетровськ, Запоріжжя) та веслувальників на байдарках і каное зі столичного клубу «Київ» (голова – О.Поляков), Харкова, Миколаєва, Одеси, Чернігова. 140 чоловік стали членами Асоціації. 2011 року ми увійшли колективним членом до складу Асоціації ветеранського спорту України), від якої постійно відчуваємо підтримку.

Як наслідок багатолітньої роботи на воді дитячим тренером, у той час, коли паралельно й сама активно гребала, стала часто хворіти (2007, 2009,

2011 та 2013 рр.). Зокрема, у грудні 2013-го шість днів перебувала в реанімації у критичному стані, після чого цілий 2014 рік лікувалася та відновлювалася. Завдяки тому, що була дружиною, а нині — вдова офіцера СБУ, лікуюсь та проходжу реабілітацію двічі на рік по два тижні (весною та восени) у Лікарні відновного лікування Військово-медичного Управління СБУ (м. Бровари, Київська область).

Моя найщиріша дяка начальнику лікарні Іванову Віталію, начальнику терапевтичного відділення Головки Любові, лікарю-терапевту Темченку Миколі, лікарю-невропатологу Пастушенку Аллі, завідувачу діагностичним відділенням Кудряченко Ніні та чудовому чуйному колективу медсестер! Дякую всім за моє відродження!»

Олександр ШАПАРЕНКУ – 70!

Перший радянський чемпіон світу та Олімпійських ігор з веслування на байдарках-одиночках зайвих рекомендацій не потребує, тим більше, він уже був дуже цікавим співрозмовником з кореспондентом нашої газети. Тому варто лише нагадати, що він також є семиразовим чемпіоном світу, триразовим чемпіоном Європи та 18-разовим чемпіоном СРСР на різних дистанціях у складі різних екіпажів.

Асоціація ветеранів спорту України вітає Олександра Шапаренку з ювілеєм!

Бажаємо миру й добра, міцного здоров'я і бадьорого настрою, сімейного благополуччя, затишку й тепла, людської шани й поваги, здійснення омріяних планів і задумів, успіхів в усіх добрих справах і починаннях!

Олександр ІВАНОВУ — 75!

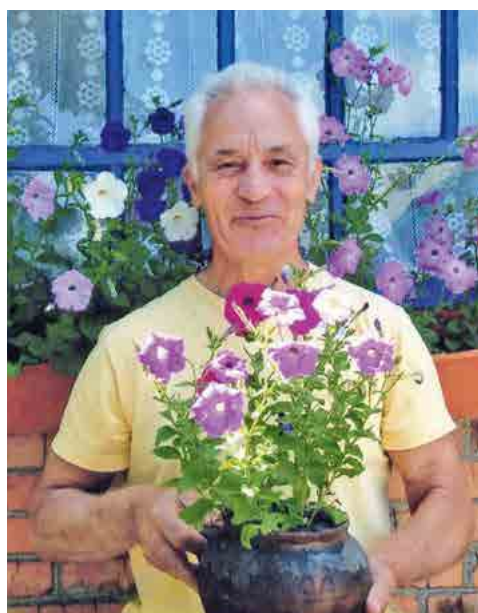
Олександр Никанорович Іванов — кандидат медичних наук, доцент, колишній завідувач кафедри фізичного виховання та лікувальної фізкультури Вінницького національного медичного університету ім. М. І. Пирогова. Чудовий спортсмен, ерудований педагог, талановитий тренер, здібний науковець, він вніс вагомий вклад у розвиток спортивної науки й медицини, у виховання студентської молоді, у зміцнення матеріально-технічної бази університету.

Олександр Никанорович народився 10 березня 1941 року у Вінниці в сім'ї службовця. Після закінчення міської школи № 4 вступив до Львівського державного інституту фізичної культури. На наставників юнакові щастило. Одним із них став легенда українського спорту, абсолютний чемпіон Олімпійських ігор з гімнастики Віктор Чукарін. Олександр опановував спортивну майстерність, переймаючи великий досвід свого учителя та використовуючи його методику тренувань. Студент Іванов брав участь у чемпіонатах СРСР зі спортивної гімнастики, де неодноразово ставав переможцем і призером. Після закінчення інституту упродовж 1962-1964 рр. молодий фахівець працював викладачем кафедри гімнастики цього ж ВНЗ й одночасно продовжував підвищувати свою спортивну майстерність. У 1962 році став майстром спорту СРСР з гімнастики. Був нагороджений знаком «Почесний майстер спорту СРСР». Упродовж 1964-1965 рр. Олександр Никанорович — тренер з гімнастики спортивного клубу «Стріла» в Запоріжжі.

Зацікавлення спортивною медициною

спонукало молодого фахівця вступити до вищого медичного навчального закладу. Проте, навчаючись у Вінницькому медичному інституті, продовжував займатися спортивною гімнастикою, брав участь у чемпіонатах України та СРСР. Працьовитий, активний, організований та цілеспрямований за своїм характером, Іванов неодноразово ставав абсолютним чемпіоном України та СРСР із спортивної гімнастики серед студентів медичних ВНЗ (1966, 1968 і 1970 рр.). У 1970 році закінчив Вінницький медичний інститут (нині Національний університет), і з того часу викладацька, наукова, лікарська, спортивна й тренерська діяльність Олександра Никаноровича була пов'язана саме з цим ВНЗ. Здібний та наполегливий, він пройшов шлях від асистента до завідувача кафедри, від кандидата наук до доцента.

Олександр Никанорович не лише навчав молодих студентів, готував майбутніх фахівців-медиків, а й вдосконалював їхню спортивну майстерність, працюючи тренером. Досвідчений методист і організатор, він створив згуртований викладацько-тренерський колектив,

розробив програми й плани комплексної підготовки до спортивних змагань студентів-медиків. Його підопічні неодноразово ставали чемпіонами та призерами спортивних змагань СРСР і України, зокрема, команди із самбо, легкої атлетики, спортивної гімнастики, важкої атлетики, чоловічого й жіночого баскетболу, волейболу. Постійно високі показники у спорті досягала жіноча збірна інституту з волейболу — триразовий чемпіон Спартакіади медичних ВНЗ України, яку тренував Іванов, і якій не було рівних у місті й області.

Тривалий час Олександр Никаноро-

вич очолював кафедру фізичного виховання та лікувальної фізкультури ВНМУ ім. М. І. Пирогова (1972-1976; 1983-2011). З його приходом значно поліпшився моральний клімат у колективі, викладачі стали краще працювати. Іванов і сам приділяв велику увагу науковій роботі. Він — автор численних наукових праць та раціоналізаторських пропозицій. Також Олександр Никанорович багато зусиль і здоров'я докладав до вдосконалення матеріально-спортивної бази ВНЗ. Разом із колективом кафедри брав участь у створенні гімнастичного містечка на стадіоні, спортивно-оздоровчого комплексу в навчальному корпусі №2, у будівництві спортивно-оздоровчої бази на березі Ладизинського водосховища в селі Степашки.

Іванов чотири рази обирався депутатом Вінницької міської і районної Рад, очолював постійні комісії з фізкультури і спорту, був президентом асоціації спортивної гімнастики. За вагомий внесок у практику охорони здоров'я був нагороджений знаком «Відмінник охорони здоров'я СРСР», дипломами та подяками, багатьма грамотами МОЗ СРСР та України.

У 57 років Олександр Никанорович переніс складну операцію та, одужавши, ще тривалий час працював завідувачем кафедри.

Колеги по роботі, співробітники університету, колишні студенти, а нині лікарі, щиро вітають Олександра Никаноровича з ювілеєм!

О. Юрчишина

СПОРТИВНА ГОРДІСТЬ ХМЕЛЬНИЧЧИНИ

Вершини долають сильніші

До 60-річчя з дня народження Анатолія НОВІКОВА

У 1967 році п'ятикласник Хмельницької СШ № 15 Толя Новіков свій прихід до дитячої спортивної школи пояснив бажанням навчитися швидко бігати. Початкові тренування в Олексія Гольдюка засвідчили, що у хлопця чудова координація, а ще є наполегливість та велике бажання засвоїти, окрім бігу, стрибки і метання. Тож амплу визначилося швидко — вирішили удосконалюватися різнобічно, щоб через 5-6 років стати справжнім лицарем (як заведено називати десятиборців) Королєви спорту — легкої атлетики...

Спортивне сходження Анатолія було стрімким. Уже 1970-го він змагався нарівні зі старшокласниками, часто випереджаючи їх. Того ж року, вперше виступаючи на республіканських змаганнях в Ялті, посів третє місце серед школярів і виконав норматив другого спортивного розряду. Восени наступного року на тому ж стадіоні «Авангард» переміг уже з першорозрядним результатом.

Здобувши у 1972 році перше місце на спартакіаді школярів у Білій Церкві, Новіков змагався у складі збірної України на XII Всесоюзній спартакіаді школярів у Москві. Тоді захворів і виступав з температурою. Але так сталося, що саме від його кінцевого результату залежало загальнокомандне місце легкоатлетичної збірної України. І, забувши про кволість, Анатолій переходив від сектора до сектора, де досягав необхідних результатів, набирав очки. Здобуте ним третє місце забезпечило українцям перемогу на Спартакіаді.

Наступного року в Чернівцях на зональних змаганнях серед учнів ДЮСШ Міністерства освіти УРСР Анатолій Новіков встановив свій перший республіканський рекорд з десятиборства серед юнаків і виконав норматив кандидата у майстри спорту.

Після закінчення школи вступив до Київського державного інституту фізичної культури, де продовжував удосконалювати свою майстерність у відомого фахівця Анатолія Коваленка.

Важко навіть перерахувати подальші спортивні досягнення Анатолія у юнацькому, юніорському та молодіжному віці. Найбільш вагомі: три перемоги на першостях СРСР серед юнаків та юніорів у десятиборстві, призові місця на міжнародних легкоатлетичних матчах багатоборців СРСР-США, СРСР-ФРН, СРСР-НДР, «Дружба», два рекорди України серед юнаків. Він став першим десятиборцем серед дорослих легкоатлетів СРСР рівня майстра спорту і вище, котрий подолав 400-метрову дистанцію швидше 48 секунд під час змагань багатоборців. Та все ж серпневий чемпіонат Європи серед юніорів у Греції в 1975 році залишився найпам'ятнішим турніром. Тоді, протягом двох днів, під пекучим сонцем 54 «лицарі десяти якостей» змагалися на щент заповненому глядачами сорокатисячному стадіоні «Каракаїкас». І знову, як у 1972 році в Москві, перед заключним видом — бігом на 1500 метрів, Анатолій перебував на восьмому місці.

Анатолій НОВІКОВ та один із його найкращих учнів Дмитро ОСТРОВСЬКИЙ

ДОСЬЄ «СВ»

Анатолій НОВІКОВ

Народився 1 січня 1956 року у смт Чадир-Лунга (Молдова).

З 1967 року проживає в Хмельницькому.

Майстер спорту СРСР з легкої атлетики (1975р.) — десятиборство.

Заслужений тренер України (2010р.).

Екс-рекордсмен України з десятиборства серед юнаків:

04.05.1973р. (Чернівці) - 7283

очок: 100 м — 11,3; довжина —

6.62; ядро(6 кг) — 12.92; висота

— 1.90; 400 м - 50,0; 110 м з/6 — 15,2; диск (1,5кг) — 46.10; жердина —

4.00; спис — 49.20; 1500 м — 4.41,0.

14-15.09.1974р. (Дрезден, Німеччина) - 7305 очок: 100 м — 11,1;

довжина — 6.40; ядро(7,26кг) -11.44; висота — 1.92; 400 м — 48,7; 110

м з/6 — 15,0; диск (2кг) — 37.74; жердина — 4.10; спис (800 г) — 51.28;

1500 м. — 4.25,3.

Бронзовий призер чемпіонату Європи серед юніорів з десятиборства

(1975р.).

Почесний громадянин штатів Техас (1974р.) і Небраска (1975р.) США.

У 2012 році увійшов до когорти кращих тренерів Європи з легкої

атлетики.

Але він таки отримав нагороду, вигравши цей забіг, що дозволило піднятися на третю сходинку п'єдесталу пошани.

Новіков став першим легкоатлетом Хмельниччини, який здобув медаль на юніорських чемпіонатах Європи (світових форумів тоді не проводили). Зауважу, що за спеціальним дозволом Спорткомітету України він постійно представляв Хмельницьку область і сільське спорттовариство «Колос», навіть під час навчання у КДІФК. Анатолій ніколи не цурався, якщо не був задіяним за збірні України чи СРСР, виступати на чемпіонатах області як у багатоборстві, так і в окремих видах. Він виходив на доріжку рідного міського стадіону після найкращих арен Радянського Союзу, Європи і США, щоб і земляки мали змогу

оцінити його майстерність.

У 1981 році Анатолій Новіков, за плечима якого було кілька сотень змагань, у тому числі 44 — у десятиборстві, вирішив припинити активні виступи у спорті. Маючи зріст 181 см і вагу 74 кг — не ідеальні для багатоборця антропометричні дані — завжди мав за союзників швидкість і техніку. Та все ж для того, щоби краще метати легкоатлетичні снаряди (диск, ядро) і виконувати стрибки, бажано було мати потужнішу статуру. Тож прогресувати Анатолію було важко, а перебувати на другорядних ролях він не хотів. Тому взявся за тренерську роботу.

Повернувшись у 1983 році до Хмельницького, розпочав заняття з легкоатлетами-початківцями у рідній ДЮСШ №3, яка трансформувалася в обласний центр

фізичного виховання учнівської молоді (ОЦФВУМ). Згодом його вихованці склали основу збірної області з бігу на короткі дистанції. У 2005 році вони показали найкращий результат в Україні серед молоді до 23 років в естафетному бігу 4x100м — 41.54 (більшість із цих спринтерів не досягли тоді і 20 років). Переможцями та призерами багатьох всеукраїнських змагань стали Микола Шпінтальний, Павло Веремчук, Олександр Садовський, Іван Салюк. Найбільшого ж успіху досяг Дмитро Островський, який виконав норматив майстра спорту міжнародного класу на 400-метрівці, встановивши рекорди області в бігу на 60, 100, 200 та в естафеті 4x100 метрів, а також перевершив досягнення свого вчителя в бігу на 400 метрів. Дмитро — переможець та призер багатьох всеукраїнських та міжнародних змагань, бронзовий призер чемпіонату Європи в естафеті 4x400 м (2010 р.).

У період 2011-2012 років Анатолій Євгенович працював на посаді старшого тренера збірної України з легкої атлетики з бігу на 400 метрів та естафети. За підсумками 2012 року, як наставник чемпіонки Європи (жіночої естафетної команди України 4x400 м), відзначений престижною тренерською нагородою Європейської легкоатлетичної асоціації (сертифікатом та срібним значком ЄА).

Як патріот міста й області, Анатолій Новіков намагається залишати всіх своїх вихованців на Хмельниччині. З його легкої руки, повернувшись із навчання з Одеси, розкрив свій талант ще один хмельничанин — Дмитро Тидень, який за два роки оновив рекорди області в стрибках у довжину й потрійному стрибку, досягнувши рівня майстра спорту міжнародного класу.

Завдяки авторитету Новікова, ще кілька іногородніх легкоатлетів високої кваліфікації успішно виступають за Хмельниччину. У свій час особистим прикладом Анатолій Євгенович залучив до легкої атлетики молодшу сестру Наталку та доньку Ольгу. Нині Наталія Євгенівна Пангелова (Новікова) — доктор педагогічних наук, професор, працює завідувачою кафедри теорії фізичного виховання Переяслав-Хмельницького педагогічного університету імені Григорія Сковороди.

Враховуючи спортивну кваліфікацію та авторитет Анатолія Новікова, йому надходять спокусливі пропозиції попрацювати тренером за кордоном, та все ж він вирішив набрати молодих перспективних місцевих дитлахів, щоби вкотре спробувати довести їх до високих спортивних вершин, сподіваючись на відновлення в поточному році легкоатлетичного ядра із сучасним синтетичним покриттям на рідному стадіоні «Поділля», який дав йому путівку в життя як спортсмену.

Поки що готувати багатоборців, за відсутності секторів для метань і стрибків, у Хмельницькому неможливо. Тому й залишаються недосяжним орієнтиром для нинішнього покоління місцевих легкоатлетів рекорди десятиборця Анатолія Новікова 40-річної давнини.

Віктор ФЛЕНТІН

ЕКСКЛЮЗИВ ІЗ ДНІПРОПЕТРОВСЬКА

Раззудись, плечо!
Размахнись, рука!

...Эти строки из стихотворения Кольцова пришли мне на ум, когда я переступил порог кафе, в котором вот-вот должен был начаться торжественный Вечер, посвященный итогам выступлений ветеранов спорта Днепропетровской области в 2015 году. Но какие же это ветераны?! Я увидел стройные, подтянутые фигуры, лучезарные улыбки, «косую сажень в плечах» и море энергии, сквозившее в движениях и отражавшееся в глазах присутствовавших. А главное – в воздухе витал запах оптимизма и позитива. О возрасте предательски нашептывали разве что седина, да не всегда буйные шевелюры...

«Наливайте, бо їдять!»

Вот яркий пример. На одном из фото вы видите Георгия Васильева, многократного победителя и призера чемпионатов мира и Европы среди ветеранов по гребле на байдарке, которому на днях исполнилось ровно 80 лет. Спросите, откуда такая прекрасная форма? Всего один штрих — у Васильева в квартире(!) стоит тренажер, имитирующий лодку, на котором он постоянно занимается с целью попасть на очередной чемпионат мира среди ветеранов. Между прочим, на вечер звезений спортсменов пришел как лондонский денди: в элегантном длинном пальто и фирменном «котелке». Что ж, по-здрав-ля-ем! Море здоровья и долгих вам лет жизни, Георгий Степанович!

А теперь перейдем, говоря языком фигурного катания, к обязательной программе. Первым взял слово **вице-президент Ассоциации ветеранов спорта Украины и председатель Ассоциации ветеранов спорта Днепропетровской области Геннадий Грозицкий:**

— 2015-й год был очень напряженным. Состоялись III Европейские игры ветеранов спорта, VI Всеукраинские игры, а также много чемпионатов мира и Европы, в которых приняли участие наши ветераны. Нам очень помогают и морально, и психологически, и финансово облгосадминистрация, областной совет и управление по делам молодежи и спорта. Например, VI Всеукраинские игры памяти М.М. Баки прошли при полном финансировании из областного бюджета и закончились нашей очередной общекомандной победой с большим отрывом от других регионов страны, что говорит о высокой силе духа и мощной воле спортсменов Днепропетровщины. Из 22 видов спорта в 13 мы стали чемпионами, в 6 — призерами и только в двух не попали на пьедестал почета. Все победы пришли не просто так, а в результате большой организационной работы и психологической подготовки. Спасибо председателям комиссий по видам спорта, которые организовывали сборные команды, не жалея собственного времени, а, зачастую, и собственных средств, повели их за собой и обеспечили 1-е место в Украине, доказав, что Днепропетровская область — это лидер во всех отношениях! И только в одном виде — академической гребле — мы не приняли участия. Это наша боль, наш стыд и позор! Но мы исправились. На III Европейские игры был отправлен десант в лице Бориса Маркина и Павла Себина, а они взяли, да и выиграли там золотую и серебряную медали! С огромным уважением и любовью мы будем сегодня вручать награды всем отличившимся...

Далее почетными грамотами облсо-

вета были награждены председатели комиссий по видам спорта, победители Всеукраинских игр: Олег Йотка (плавание), Александр Пашенко (борьба), Сергей Зеленов (гиревой спорт), Роман Билыкивский (настольный теннис), Эдуард Бирюков (велоспорт), Герман Кобзарев (волейбол) и Валерий Заерко (спортивное ориентирование). Призом «За мужество» награжден Артем Ильенко (серебряный призер ЧЕ и бронзовый призер ЧМ по дзюдо). Медаль «За заслуги перед містом» вручили Людмиле Ващенко (бадминтон), Григорию Петрову (байдарка и каное, капитан команды), Анатолию Прокопцу (дзюдо).

Заслуженным людям — заслуженные награды

Затем выступил **начальник управления молодежи и спорта облгосадминистрации Александр Пшеничников:**

— На VI Всеукраинских играх завоеваны более 300 медалей, практически все ветераны-днепропетровцы получили заслуженные награды. Я преклоняюсь перед вами, потому что ваш азарт и результаты способствуют тому, что Днепропетровскую область знают и в Европе, и в мире. Все благодаря вашим победам. Мы гордимся вами, любим вас и дай вам Бог здоровья и хорошего праздника сегодня!

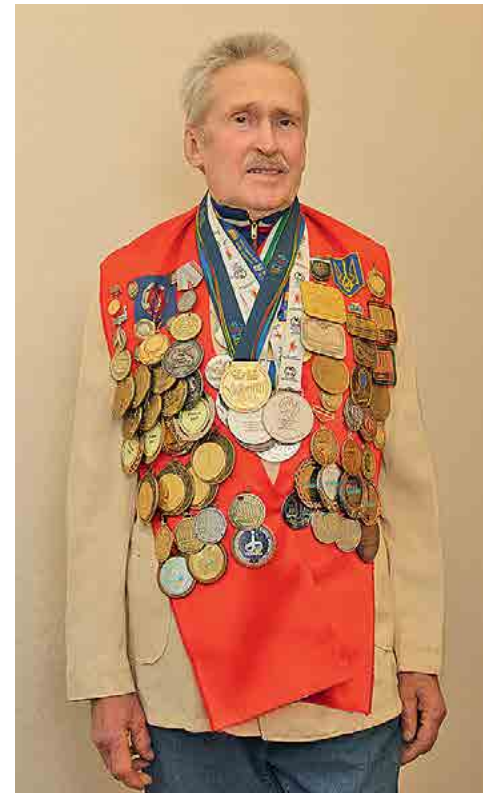
И закончил Александр Петрович свою речь словами: «Наливайте, бо їдять!»

Начальник управления по вопросам гуманитарной сферы Днепропетровского областного совета Лилия Гиренко от всего депутатского корпуса передала благодарность ветеранам спорта за то, что они своим оптимизмом несут спорт всем людям и показывают пример молодежи, как нужно относиться к жизни.

А теперь перечислим всех героев области. В 2015 году чемпионами мира стали Михаил Шевченко (гребля на байдарке), Сергей Балабан (дзюдо), Владимир Нагалюк (пауэрлифтинг), Григорий Лобачев и Юрий Дениченко (гиревой спорт). Евро-

пейские игры выиграли Андрей Лысенко и Дмитрий Шерemet (плавание), Татьяна Родкина (бадминтон), Борис Маркин (академическая гребля) и Елена Рудакова (спортивное ориентирование). И, наконец, победителями чемпионатов Европы стали Василий Карпович и Владимир Добрыднев (легкая атлетика), Максим Шаповалов и Роман Михайлов (дзюдо), Елена Митянина и Алла Кириченко (баскетбол). Они, а также призеры — Виталий Рыжий, Павел Себин и Георгий Васильев, были награждены почетными грамотами и подарками.

В течение вечера наших героев развлекали шоу-балет «Карамель», Верка Сер-

Георгий ВАСИЛЬЕВ и его медали

те же самые килограммы без анаболиков. И мы в свое время поднимали эти килограммы.

— Я НЕДАРОМ ЗАТРОНУЛ ТЕМУ ДОПИНГА. ДАВАЙТЕ ВЕРНЕМСЯ В ДАЛЕКИЙ 1976 ГОД, В ОЛИМПИЙСКИЙ МОНРЕАЛЬ. ТАМ ВЫ СНАЧАЛА ПОЛУЧИЛИ СЕРЕБРЯНУЮ МЕДАЛЬ, А ПОСЛЕ ТОГО КАК БОЛГАРИНА ХРИСТОВА ДИСКВАЛИФИЦИРОВАЛИ ЗА ПРИМЕНЕНИЕ ДОПИНГА, ВАМ ВРУЧИЛИ «ЗОЛОТО». МНОГИЕ ПОСЛЕ ЭТОГО ГОВОРИЛИ, ЧТО ТАКАЯ ЗОЛОТАЯ МЕДАЛЬ ЯВЛЯЕТСЯ НЕПОЛНОЦЕННОЙ. РАЗВЕЙТЕ, ПОЖАЛУЙСТА, ВСЕ СОМНЕНИЯ. СМОГЛИ БЫ ВЫ СТАТЬ ОЛИМПИЙСКИМ ЧЕМПИОНОМ, ЕСЛИ БЫ ОБСТОЯТЕЛЬСТВА СЛОЖИЛИСЬ ПО-ДРУГОМУ?

— Безусловно! Произошла тренерская ошибка. Когда я выходил на последнее движение — толчок — меня заставили пойти на очень маленький вес — 215 кг, хотя к тому времени мой лучший результат, который к тому же был мировым рекордом, равнялся 235 кг. Я поднял штангу как пушинку, сразу в «стояк», без приседа, но она по инерции потянула меня назад и я упал. Пришлось использовать второй подход к тому же весу. На этот раз я поднимал штангу очень осторожно, поэтому вопросов не возникло. Для последнего подхода попросил выводящего тренера, а им был Рудольф Плюкфельдер, разрешить мне поставить 230 кг. Уверен, что справился бы с этим весом и опередил Христову в любом случае, но тренер перестраховался и попросил меня подойти к 220-ти, что гарантированно обеспечило «серебро». Пришлось согласиться. Вот так, вместо золотой, на моей груди оказалась только серебряная медаль.

— А ПОЧЕМУ ПЛЮКФЕЛЬДЕР ТАК ПЕРЕСТРАХОВАЛСЯ? МОЖЕТ, СО СВОИМИ-ТО ВОСПИТАННИКАМИ РИГЕРТОМ ИЛИ КОЛЕСНИКОВЫМ ОН ПОШЕЛ БЫ ВА-БАНК?

— Думаю, нет. Перед Олимпиадой в Мюнхене 1972 года у нас было несколько «баранок» и поэтому тренеры решили действовать наверняка. Как говорится, предпочли синицу в руках журавлю в небе. А я из-за этого лишился безоговорочной победы.

дючка (артист Евгений Мещеряков), а также музыкальный ансамбль.

Юрий Зайцев:
«Если бы не тренер, выиграл бы Олимпиаду в любом случае»...

А теперь попытаемся перейти к произвольной программе. Что самое главное в жизни человека? Некоторые скажут — деньги, другие — пища, третьи еще что-то. Но, думаю, большинство согласится со мной в том, что главное — все-таки общение. Вот мы и попробуем пообщаться с нашими славными ветеранами...

Во время музыкальной паузы, когда многие танцевали, мы встретили в кулуарах олимпийского чемпиона по тяжелой атлетике Юрия Зайцева.

— ЮРИЙ КОНСТАНТИНОВИЧ, У МНОГИХ ТЯЖЕЛАЯ АТЛЕТИКА АССОЦИИРУЕТСЯ С ДОПИНГОМ. КАК С ЭТИМ ОБСТОЯТ ДЕЛА НЫНЕ?

— Сейчас идет очень серьезная борьба с допингом, и контроль над принятием анаболических стероидов ужесточается. Я настоятельно рекомендую спортсменам отказаться от этой вредной привычки, тем более, появились биологические добавки, которые позволяют поднимать

ЭКСКЛЮЗИВ ІЗ ДНІПРОПЕТРОВСЬКА

— **ЮРИЙ КОНСТАНТИНОВИЧ, НЕДАВНО УКРАИНСКИЙ СПОРТ ПОНЕС ОЧЕНЬ ТЯЖЕЛУЮ УТРАТУ: СКОНЧАЛСЯ ЛЕГЕНДАРНЫЙ ШТАНГИСТ ЛЕОНИД ЖАБОТИНСКИЙ. КАК ВЫ ОЦЕНИВАЕТЕ ЕГО ВКЛАД В ОТЕЧЕСТВЕННУЮ ТЯЖЕЛУЮ АТЛЕТИКУ?**

— Его вклад просто неocenim. Многие мальчишки, и я в том числе, начали заниматься штангой только благодаря ему. Он был для меня настоящим кумиром и при этом оставался очень доступным человеком.

— **ПОЧЕМУ ВЫ НЕ ПЕРЕШЛИ ИЗ БОЛЬШОГО СПОРТА В ВЕТЕРАНСКИЙ?**

— Дело в том, что я полностью исчерпал свою мотивацию еще в большом спорте. Я пребывал в полном расцвете сил, но желания выступать дальше уже не было. После того как в 78-м году я стал чемпионом мира, решил заканчивать.

— **А СМОГЛИ БЫ ВЫЙТИ НА САМЫЙ ВЫСОКИЙ УРОВЕНЬ В ВЕТЕРАНСКОМ СПОРТЕ, ЕСЛИ БЫ ПОНАДОБИЛОСЬ?**

— Безусловно. Я постоянно занимаюсь в зале, качаюсь, поэтому форму не теряю. Но мотивации, к сожалению, пока не нахожу.

Виктор Савченко: «Перед Олимпиадой-80 в нашем боксе сложилась пикантная ситуация»

Следующим на нашем горизонте появился чемпион мира и Европы по боксу Виктор Савченко...

— **ВИКТОР ГРИГОРЬЕВИЧ, ВАША РОДНАЯ ВЕСОВАЯ КАТЕГОРИЯ — ДО 71 КГ. В НЕЙ ВЫ СТАЛИ ЧЕМПИОНОМ МИРА И ЕВРОПЫ. ПОЧЕМУ ЖЕ НА ОЛИМПИАДЕ-80 ВЫСТУПАЛИ В КАТЕГОРИИ ДО 75 КГ? ПОЗВОЛЬТЕ, ВЫСКАЖУ СВОЮ ВЕРСИЮ? ДО 71 КГ У НАС В ЭТО ВРЕМЯ БЫЛО ДВА ОЧЕНЬ СИЛЬНЫХ БОКСЕРА — ВЫ И ИГОРЬ КОШКИН, А В КАТЕГОРИИ 75 КГ ПОТЕНЦИАЛЬНЫХ МЕДАЛИСТОВ В СТРАНЕ НЕ БЫЛО...**

— Разочарую вас, не угадали. Сложилась пикантная ситуация: Олимпиада проходила в Москве, а в сборную не попадал ни один москвич, что для отдельных государственных лиц считалось катастрофой. Поэтому главный тренер сборной обратился ко мне с просьбой перейти в категорию 75 кг.

— **МЫ БЫЛИ УВЕРЕНЫ, ЧТО «ЗОЛОТО» В ЛЮБОМ СЛУЧАЕ У ВАС В КАРМАНЕ, ВЕДЬ ДО ФИНАЛА ВЫ ДОШЛИ БОЛЕЕ ЧЕМ УВЕРЕННО. НО В ПОСЛЕДНЕМ БОЮ РАЗРАЗИЛСЯ ГРОМ СРЕДИ ЯСНОГО НЕБА... ЧТО СЛУЧИЛОСЬ?**

— Во-первых, я был намного легче всех своих соперников (даже между боями мой вес никогда не превышал 75 кг), а, во-вторых, в первом же поединке получил серьезную травму — в правой руке треснула кость. Под анестезией я легко прошел следующих оппонентов, но в финале меня поджидал почти двухметровый кубинец Гомес. Практически весь бой я провел только левой рукой...

— **...НО ВЕДЬ И ОТ ВАШЕЙ ЛЕВОЙ ПАДАЛИ МНОГИЕ СОПЕРНИКИ!**

— Это так. Однако в кубинца мне, к сожалению, не удалось попасть акцентированным ударом. В результате — поражение по очкам. После этой Олимпиады я решил уйти из спорта и, как выяснилось, оказался прав, потому что Игры-84 в Лос-Анджелесе Советский Союз бойко-

тировал, а «золото» чемпионатов мира и Европы у меня уже было.

— **В ВЕТЕРАНСКОМ СПОРТЕ БОКСА НЕТ, И ПОНЯТНО — ПОЧЕМУ. А ЕСЛИ БЫ БЫЛ, ВЫ БЫ СЕБЯ ПОПРОБОВАЛИ В НЕМ?**

— Тяжело сказать. В боксе очень высокая кардионагрузка — гораздо выше, нежели в игровых видах спорта и выше, чем у легкоатлетов, поэтому вопрос остается открытым.

— **ВАШ КОРОННЫЙ УДАР — ПРАВЫЙ ПРЯМОЙ. ЭТО ОТ ПРИРОДЫ ИЛИ НАРАБАТЫВАЕТСЯ?**

— Это и от папы с мамой, но кроме этого нужно пахать и пахать...

— **Я НЕДАРОМ ЗАДАЛ ЭТОТ ВОПРОС. ХОЧУ ОБСУДИТЬ С ВАМИ ВАСЮ ЛОМАЧЕНКО. ЕСЛИ КОРОТКО — ОН ГЕНИЙ?**

— Безусловно! Двукратными олимпийскими чемпионами просто так не становятся.

— **СОГЛАСНЫ, ЧТО ТАКОГО АКЦЕНТИРОВАННОГО УДАРА, КАК У ВАС, ЕМУ НЕ ХВАТАЕТ? МОЖЕТ ОН ЕГО НАРАБОТАТЬ ИЛИ УЖЕ ПОЗДНО?**

— Ломаченко уже состоявшийся боксер, у него другая тактика. Он игровик. Но будущее у него, я думаю, очень радужное.

— **ВОЗВРАЩАЯСЬ К ВАШЕМУ КОРОННОМУ ПРАВому УДАРУ, МОЖНО ЛИ ЕГО СРАВНИТЬ С ПРАВЫМ ПРЯМЫМ ВОЛОДИ КЛИЧКО?**

— У Володи фантастический левый джеб, почти невидимый для соперников. А вот с правым прямым он проваливается, ему нужно делать шаг вперед.

— **КАК ВЫ СЧИТАТЕ, ПОЧЕМУ ОН ПРОИГРАЛ ТАЙСОНУ ФЬЮРИ? НЕДООЦЕНИЛ? СОСТАРИЛСЯ? НЕТ МОТИВАЦИИ? ИЛИ ЧТО-ТО ЕЩЕ?**

— То, что состарился — исключено! На мой взгляд, немного недооценил, недотренировался. Думал, легко завалит. Был уверен, что джеб все сделает. А джеб даже не дошел.

— **ЕСЛИ СОСТОИТСЯ РЕВАНШ, ВОЛОДЯ ВЫИГРАЕТ?**

— Это очень большой вопрос.

— **НО ВЕДЬ НЕДООЦЕНКИ УЖЕ НЕ БУДЕТ?**

— Да, но и Фьюри уже знает слабые стороны Володи, поэтому главная задача Кличко — нащупать Тайсона левой рукой. Если левая будет на голове соперника, то и правая достанет его. Тогда наш боксер сможет победить.

— **ТО ЕСТЬ, ВСЕ ЗАВИСИТ ОТ ВЛАДИМИРА?**

— Все будет зависеть от правильности

построения тактики на бой.

— **СКАЗЫВАЕТСЯ ОТСУТСТВИЕ ЭММАНУЭЛЯ СТУАРДА? КСТАТИ, О ТРЕНЕРЕ. СКОЛЬКО ПРОЦЕНТОВ В ВАШЕМ УСПЕХЕ ОТ СЕРГЕЯ МАКАРОВИЧА АВДИЕВСКОГО?**

— Мы вместе уже ровно 50 лет, и в моем успехе 50 процентов его, а 50 — моих.

— **«Снежный Барс»: «Занятия альпинизмом очень полезны для здоровья»...**

Очень интересными мыслями с нами поделился горовосходитель Виктор Шабохин...

— **ВИКТОР АЛЕКСЕЕВИЧ, КТО ТАКИЕ «СНЕЖНЫЕ БАРСЫ»?**

— Звание «снежного барса» присваивалось тем, кто преодолел в СССР все

Вечера — Геннадия Грозицкого и Евгения Чеснокова. Не будем разбираться, кто из них Папа, а кто — Мама, потому что оба они внесли неоценимый вклад в развитие ветеранского спорта на Днепропетровщине. В то, что наша область уже многие годы постоянно занимает в стране первое место в командном зачете. А также в то, что наш Вечер состоялся и прошел на должном уровне...

— **ГЕННАДИЙ МИХАЙЛОВИЧ, О ВАШЕЙ ФАНТАСТИЧЕСКОЙ РАБОТОСПОСОБНОСТИ, СИЛЕ ВОЛИ И ОТЛИЧНОЙ ФОРМЕ УЖЕ ДАВНО ХОДЯТ ЛЕГЕНДЫ! КРОМЕ ТОГО, НАПОМНИМ, ВЫ — ПОБЕДИТЕЛЬ ВСЕМИРНЫХ ИГР ВЕТЕРАНОВ ПО ВОЛЕЙБОЛУ (ИЗ ОСТАВШИХСЯ В ЖИВЫХ В ДНЕПРОПЕТРОВСКЕ ТАКОВЫХ МОЖНО ПЕРЕСЧИТАТЬ ПО ПАЛЬЦАМ ОДНОЙ РУКИ — ПРИМ. АВТ.). ПОДЕЛИТЕСЬ СЕКРЕТОМ, КАК ВАМ ВСЕ ЭТО УДАЕТСЯ?**

— Во-первых, помогает многолетняя спортивная подготовка и любовь к моему родному волейболу, а во-вторых, мне очень приятно работать с классным коллективом наших спортивных руководителей комиссий по видам спорта.

— **ВЕЧЕР ПРОШЕЛ ОТМЕННО. СКАЖИТЕ, ПОЖАЛУЙСТА, КТО ИЛИ ЧТО ПОМОГЛО ВАМ ОРГАНИЗОВАТЬ ЕГО НА ТАКОМ ВЫСОКОМ УРОВНЕ?**

— К сожалению, в прошлом году мы впервые за 7 лет не смогли провести такой же Вечер в связи с финансовыми трудностями, поэтому очень благодарны спортивным руководителям Днепропетровщины и нашим друзьям-спонсорам, которые ныне «из любви к искусству» оказали посильную помощь в его организации.

— **ЕВГЕНИЙ ГЕННАДИЕВИЧ, ВЫ — ЗАСЛУЖЕННЫЙ ТРЕНЕР СССР И УКРАИНЫ ПО АКАДЕМИЧЕСКОЙ ГРЕБЛЕ, ВОСПИТАЛИ МНОГИХ ПОБЕДИТЕЛЕЙ И ПРИЗЕРОВ ЧЕМПИОНАТОВ МИРА И ЕВРОПЫ. КРОМЕ ТОГО, ВЫ УСПЕШНЫЙ БИЗНЕСМЕН, ТО ЕСТЬ САМОДОСТАТОЧНЫЙ И, В ХОРОШЕМ СМЫСЛЕ, АМБИЦИОЗНЫЙ ЧЕЛОВЕК. КАК ВАМ УДАЕТСЯ ДЕРЖАТЬСЯ В ТЕНИ ГЕННАДИЯ МИХАЙЛОВИЧА? МОЖЕТ БЫТЬ, В СВЯЗИ С ТЕМ, ЧТО У НЕГО ГОЛОС ОЧЕНЬ ГРОМКИЙ?**

— Дело в том, что мы с Геней и друзья, и товарищи по работе еще с молодых лет, поэтому я с энтузиазмом помогаю ему в организации работы с ветеранами спорта области. А на его голос просто не обращаю внимания — главное, что мы делаем очень нужное общее дело.

— **И ВАМ ТОТ ЖЕ ВОПРОС ОТНОСИТЕЛЬНО КАЧЕСТВА ОРГАНИЗАЦИИ ВЕЧЕРА...**

— Хочу отметить, что над его организацией работал большой коллектив наших активистов. Все члены правления Ассоциации и председатели комиссий по видам спорта внесли свой вклад в успешное проведение Вечера. А вот к недостаткам хотелось бы отнести небольшое количество наших именитых иногородних спортсменов. Все-таки, тяжело и дорого добираться к нам из Кривого Рога, Павлограда, Желтых Вод, Никополя и отдаленных районов области...

Марк ЖУРБИНСКИЙ,
при активной помощи Дмитрия
ЖУРБИНСКОГО
Фото Владимира ГАЦУРЫ

А Папа с Мамой кто?

Безусловно, мы не могли обойти вниманием и организаторов сегодняшнего

BASKETБОЛ

І за Кубок поборолися, і журналіста вшанували

У спортивному комплексі ХНУ «Каразинський» відбувся 18-й міжнародний турнір ветеранів — Відкритий Кубок Харкова пам'яті ЗТУ Маргуліса. Змагання пройшли у двох вікових категоріях 40+ і 50+.

Вісім команд-учасниць були розбиті по квартетах на дві групи. На урочистому відкритті президент федерації баскетболу Харківської області В.Зозуля та завідувач кафедри фізичного виховання і спорту ХНУ В.Темченко побажали учасникам доброго здоров'я і хорошої гри, з чим усі ветерани природно погодились. І закрутилася турнірна круговерть! Хоча наш турнір проходить під девізом «Переможених немає!», поступатися ніхто не хотів. Усі команди відчайдушно билися за перемогу в кожному матчі, старалися, як могли. Зрештою, місця у вікових категоріях розподілили таким чином...

Категорія 40+

1. Київ. 2. Харків. 3. Баку і Дружковка.

Категорія 50+

1. Харків. 2. Кіровоград. 3. Полтава.

Варто додати, що в категорії 40+ команди Баку і Дружковки, зігравши в останній ігровий день 52:52 (овертайм вирішили не проводити), цілком справедливо розділили третє місце. Також оргкомітет вдячний команді Харків-2 (на чолі з Юрієм Захарченком) за оперативне включення у турнір у зв'язку з відмовою в останній день очікуваної команди Дніпропетровська.

Кращі гравці в категорії 40+

Володимир Гамов (Київ), Дмитро Сластін (Харків),

Юрій Ісаєв (Дружковка), Намік Агаєв (Баку).

Кращі гравці в категорії 50+

Андрій Гергель (Харків), Володимир Лисак (Кіровоград), Ігор Зорин (Полтава), Юрій Захарченко (Харків-2).

У конкурсі капітанів переміг представник Полтави Віктор Маслов.

Ми поздоровляємо переможців Кубка і всіх учасників. Окремий респект команді Кіровограда-Олександрії, що дебютувала на нашому турнірі й одразу ж виборола друге місце. Молодці, що приїхали! Молодці й баскетболісти Баку, які дотрималися обіцянки обов'язково прилетіти!

Усі команди отримали грамоти і кубки, кращі гравці — спеціальні призи. Сподіваємося, всім сподобалася дружня вечеря й атмосфера турніру!

І наприкінці — окрема тема. У рамках турніру відбувся матч пам'яті Бориса Ланевського — відомого спортивного коментатора, Заслуженого журналіста України, майстра спорту СРСР з баскетболу, світлої, доброї, позитивної людини, яка пішла від нас за годину до Нового року, не доживши лише п'ятнадцять днів до свого 64-річчя. Пішла, за великим рахунком, у розквіті сил, ще багато чого не зробивши. Цієї людини нам дуже бракує. Але ми про неї завжди пам'ятатимемо!

Збірний, складений із журналістів, вихованців та друзів Бориса Палича, протистояла команда юнаків Харківського училища фізичної культури і спорту. Перемогла молодість. Напевно, так і повинно бути. Кращим у складі юнаків визнаний онук Бориса Павловича — Влад Ланевський. У складі збірної Харківка — Микола Нестеренко, журналіст спортивної редакції ОТБ.

Баскетбольний клуб ветеранів висловлює щирю вдячність департаменту з питань фізичної культури і спорту Харківської міської ради за те, що не забуває наш турнір і надає посильну допомогу.

Євген ПЕТРОВ

Черговий титул «Ladies' Legion»

Дворазовий чемпіон світу серед ветеранів — жіночий баскетбольний клуб «Ladies' Legion» взяв участь у престижному міжнародному турнірі ICE CUP, який проходив у місті Пярну (Естонія) наприкінці лютого. І в напруженій боротьбі таки виборов титул переможця!

П'ять країн-учасниць (Естонія, Росія, Литва, Латвія, Україна), 18 чоловічих і 19 жіночих команд, 360 спортсменів, 69 ігор... Це все — рекорди шостого щорічного ICE CUP! Отже, не треба зайвий раз пояснювати, наскільки престижними й авторитетними є ці змагання. Тож удвічі приємніше усвідомлювати, що українська команда, яка вперше була представлена на цьому турнірі, одразу ж здобула перше місце в категорії 40+!

Протягом двох днів «Ladies' Legion» провів чотири матчі й в усіх здобув перемоги, хоча іноді для цього потребувалися неабияка холоднокровність у кульмінаційні моменти та трішечки везіння. Судить самі: якщо спочатку наша команда без особливих складнощів здолала представників Литви — 52:22 та Росії — 35:30, то у півфіналі з командою Латвії — 31:30 та у фіналі з баскетболістками Естонії — 29:28 емоції вже просто зашкалювали, й інтрига трималася до останніх секунд!

Та все ж — перемогли, а це найголовніше. Ось імена наших героїнь — Іванова Вікторія, Здоренко Любов, Барзакова Яна, Супчук Олена, Вергун Олена, Жукова Олена, Мовчан Тетяна, Придорожко Вікторія, Хіра Наталія та Кутіна Інна. Тренер команди — Максим Жержерунов. **Вітаємо!**

БАСКЕТБОЛ

Гору взяла молодість

Традиційний Кубок пам'яті ЗТУ Костянтина Медведева цього разу був проведений у прекрасному дніпропетровському спорткомплексі «Шинник», проте всі матчі довелося грати протягом одного дня.

У двох вікових категоріях (50+ та 60+) зустрілися чотири команди, де зібралися, в основному, вихованці дніпропетровського баскетболу. В тому числі ті, хто грав ще й під керівництвом самого Костянтина Рафаїловича Медведева — Богомаз В., Василенко С., Якимів Б., Штанько С. — гравці команди «СТАЛЬ».

Обидві гри пройшли в напруженій і рівній боротьбі, де переможці залишилися невідомими до останніх секунд...

Категорія 60+

«BIG GAME» — «СТАЛЬ» — 42:40

Команда «BIG GAME» почала гру зібрано і першу чверть закінчила «+5». Але в другій і третій чвертях «сталевари» зібралися і, головним чином, зусиллями Сергія Штанька (кращого гравця команди) вийшли вперед та до останньої хвилини зустрічі вели 6-8 очок. Проте саме тоді своє вагоме слово сказав кращий гравець «BIG GAME», мсмі Володимир Коробков, який буквально самотужки позбавив «СТАЛЬ» такої близької, здавалося, перемоги.

Категорія 50+

«ДНІПРО» — «ДніпроБаскет» — 38:35

У команді «ДНІПРО» зібралися молодші за віком ветерани, але грати їм довелося практично без замінів — того, хто втомиться першим, підмінити міг лише Сергій Кривоконь. Команда «ДніпроБаскет», навпаки, мала повний склад — 10 осіб, проте тут зібралися значно старші баскетболісти.

Ця гра, на відміну від попередньої, вийшла надзвичайно азартною — емоції та бажання перемогти били через край, а остання хвилина вийшла по справжньому «валідольною» для обох команд. І, все ж, молодість взяла гору, головним чином зусиллями Павла Вакулова і особливо Віктора Гарбуза — кращого гравця колективу. Переможці теж заслужили добрих слів, у першу чергу — за волю до перемоги. Кращим серед них визнали Віталія Фірсова.

Медведева проводився 29 разів, але вперше відбувся у стінах чудового палацу спорту «Шинник», за що щира вдячність його директору Михайлу Зайцеву та президенту БК «Дніпро» Валерію

Кондратьєву. Прекрасна атмосфера в залі, численні глядачі, відмінна організація, цікаві ігри та, звичайно, яскраві виступи дівчаток з групи підтримки БК «Дніпро» (організатор — В.Істоміна) — все сприяло святку дніпропетровського баскетболу ветеранів.

Наприкінці, за традицією, було загальне фото учасників на пам'ять і спілкування ветеранів баскетболу в затишному кафе.

Взагалі гравці всіх команд, котрі відзначилися найбільше, були нагороджені спеціальними подарунками. А перехідний кубок та призи вручали мс Володимир Альошин, змс Андрій Подковиров (київський гість баскетбольного свята) і відомі професійні гравці БК «Дніпро» — Олександр Мішула та Станіслав Масальський.

Взагалі гравці всіх команд, котрі відзначилися найбільше, були нагороджені спеціальними подарунками. А перехідний кубок та призи вручали мс Володимир Альошин, змс Андрій Подковиров (київський гість баскетбольного свята) і відомі професійні гравці БК «Дніпро» — Олександр Мішула та Станіслав Масальський.

Не можна не відзначити й суддів, які забезпечили проведення ігор на належному рівні, хоча й на громадських засадах — Станіслава Смирнова, Сергія Безденежних, Володимира Коробкова, Любова Кузнецову і Тетяну Кондрашову. Варто додати, що Кубок ЗТУ Мед-

Рівно за рік у планах — проведення 30-го ювілейного Кубка пам'яті ЗТУ Медведева. Сподіваємося, він вийде ще кращим, ніж нинішній.

Євген ВІХАРЄВ,
президент клубу «ДніпроБаскет»

ГАНДБОЛ

І знову найсильніші —
«Легіонери»

6-7 лютого в Сумах пройшов І-й Всеукраїнський Кубок з гандболу пам'яті тренера Завального Михайла Олексійовича. У змаганнях взяли участь шість команд, які були на попередньому етапі розбиті на дві групи.

Підсумок: ГК «Харків» — 3 очки, «Дункан» — 3 очки, «СОЮЗ» — 0 очок.

Потім відбулися стикові матчі за підсумкові місця на турнірі.

За 5-6 місця: «Конотоп-МАСТ» — «СОЮЗ» — 12:11.

За 3-4 місця: «Інтайм» — «Дункан» — 16:13.

Фінал: «Легіон XXI» — ГК «Харків» — 15:5.

Отже, переможцями першого Кубка Завального стали кияни. Всі команди були нагороджені гарними кубками, а гравці — пам'ятними медалями. Також організатори турніру відзначили індивідуальними призами кращих гравців у кожній команді...

«Легіон XXI» — Котелюк Роман, ГК «Харків» — Бихтенко Олександр, «Інтайм» — Фролов Олександр, «Дункан» — Піхайленко Михайло, «Конотоп-МАСТ» — Шатрава Андрій, «СОЮЗ» — Підкуйко Сергій.

Від Асоціації ветеранів та аматорів гандболу приз «За розвиток гандболу» був вручений Терських Євгену («СОЮЗ»).

Також всі учасники турніру висловлюють щире подяку Бірюліну Сергію, Коротенку Олександр, Овчаренку В'ячеславу, Волошко Тарасу та Пісковому Олексію за хорошу організацію турніру й надані умови перебування в місті Суми.

ГРУПА А: «Легіон XXI» (Київ) — «Інтайм» (Суми) — 17:12, «Інтайм» — «Конотоп-МАСТ» — 18:11, «Конотоп-МАСТ» — «Легіон XXI» — 11:13.

Підсумок: «Легіон XXI» — 4 очки, «Інтайм» — 2 очка, «Конотоп-МАСТ» — 0 очок.

ГРУПА В: «СОЮЗ» (Суми) — ГК «Харків» — 7:15, ГК «Харків» — «Дункан» (Кривий Ріг) — 12:12, «Дункан» — «СОЮЗ» — 16:13.

«Розім'ялися» перед Хорватією

27 лютого у місті Роздільна відбувся турнір пам'яті Анатолія Петриги — відомого тренера з гандболу, який виховав не одне покоління достойних спортсменів — майстрів спорту, чемпіонів престижних міжнародних турнірів. І, до речі, він — випускник Роздільнянської середньої школи №1, яку закінчив із золотою медаллю. Символічно, що саме в цей день відзначається день народження нашої області, тож турнір став своєрідним подарунком до цієї дати.

Ініціатором турніру виступила Федерація гандболу Одеської області, головою якої є Сергій Гриневецький. Ідею його проведення також підтримали Роздільнянська районна рада, школа-гімназія №1 та Роздільнянська ДЮСШ.

У змаганнях взяли участь чотири представники: два колективи «Одеса» у категоріях «+45» та «+50», команда м. Роздільна в категорії «+35» та команда Біляївки в категорії «+35».

У цей день на трибунах місцевого спорткомплексу зібралися вболівальники, однодумці, друзі, молоді спортсмени... Яскраво і зворушливо пройшла урочиста церемонія відкриття турніру: парад учасників, підняття прапорів, хвилина пам'яті Анатолія Петровича Петриги, привітальні слова... І ось свисток сповістив про початок довгоочікуваних ігор. Змагання проходили цікаво і напружено буквально з першої гри, яка закінчилася

справжнім пенальті-шоу. І з кожною грою наростали темп і напруга. Емоції переповнювали і гравців, і глядачів: гострі ситуації на майданчику, красиві голи, яскраві пенальті...

Зрештою, грамотою учасника турніру була відзначена команда м. Біляївка «+35», а диплом третього ступеня отримала команда м. Роздільна «+35». У фінал же, зрозуміло, вийшли дві команди «Одеси». І, хоч як дивно, перевага тут була на боці досвіду — у спортсменів категорії «+50»! Саме вони отримали перехідний Кубок переможця змагань із портретом Анатолія Петриги.

Що ж, цей турнір став хорошим тренуванням перед серйозними міжнародними змаганнями, на які команда-переможець «Одеса +50» відправиться через три місяці. Вони відбудуться у хорватському місті Пореч.

«Бронзова»
відзнака
у Білорусі

20-21 лютого в білоруському місті Малорита відбувся «Міжнародний турнір почесних любителів гандболу». У ньому взяли участь шість місцевих команд і київський СК «Легіон XXI». Змагання проходили за коловою системою і всім учасникам належало зіграти по шість матчів за два дні.

Першого дня наша команда зазнала однієї поразки і два матчі зуміла виграти:

«Орша» — «Легіон XXI» — 13:12, «Легіон XXI» — «Малорита» — 16:15 і «Легіон XXI» — «Слуцьк» — 17:7.

Другого дня була нічия, поразка, і перемога: «Легіон XXI» — ГК «Витязь» (Мінськ) — 12:12, «Брест» — «Легіон XXI» — 10:16 і «Легіон XXI» — «Гродно» — 12:11. Успіх в останньому матчі дозволив киянам посісти на турнірі почесне третє місце. Переможцем став «Брест», на другому місці — мінський «Витязь».

Організаторами були відзначені найвправніші гравці турніру. У складі киян Юрій Кияниця був визнаний кращим лівим напісереднім, а Сергій Масюк став кращим воротарем.

Залишається додати, що у розпорядженні учасників турніру був чудовий спорткомплекс з відмінним ігровим залом, басейном та сауною. За що величезне спасибі організаторам!

«Матч
пам'яті»

Протягом п'яти останніх років наприкінці січня між київськими командами «Легіон XXI» та СКІФ проводиться традиційний матч пам'яті Олега Великого. Та за цей час, на жаль, з життя пішли деякі гравці «Легіона» та інших команд. Не стало багатьох тренерів, функціонерів і любителів гандболу України. Тому було прийнято рішення, щоби, починаючи з січня 2016 року, проводити «Матч пам'яті», присвячений всім тим, хто віддавав сили, душу, любов і знання нашого улюбленого виду спорту і яких зараз немає з нами.

Нинішній «Матч пам'яті» відбувся 31 січня в Києві, а зустрілися на майданчику команди «Легіон XXI» і «Аваг» (збірна Асоціації ветеранів та аматорів гандболу). При цьому, разом із чоловіками, участь у ньому змогли прийняти і жінки.

Матч проходив у впертій боротьбі і закінчився перемогою «Легіон XXI» з мінімальною перевагою — 22:21.

Асоціація ветеранів та аматорів гандболу спільно з Асоціацією ветеранів спорту України заснували призи кращим гравцям. Ними були відзначені: у команді «Легіон XXI» — Яременко Олександр, Чех Оксана, Парханюк Михайло, у команді «Аваг» — Руденко Стефанія, Дзюбак Олександра, Штефан Сергій.

ДО СВЯТА 8 БЕРЕЗНЯ

Столичний "Аеропорт" здобув чимало гучних перемог

Капітан команди
Запоріжжя Жанна
ГАЛІЦИНА з почесним
кубком

Чарівні обличчя українського волейболу

Дівчата київського клубу ЛМ користуються чудовим девізом

Харківський
«Фаворит»:
перемога на
всіх — одна!

Граціозність мастрів «Хмельничанки» просто вражає

Гравців дніпропетровського "Спартак"
об'єднав саме волейбольний м'яч

ЛИЖНИЙ СПОРТ

На трасі були і стар, і млад!

У січні-лютому в приміському лісі відбулися два етапи чемпіонату Броварів та Київщини з лижних перегонів. На щастя, примхлива погода нинішньої зими не стала для їх проведення перешкодою — снігу вистачало і трасу вдалося підготувати дуже добре...

Так уже склалося, що I етап змагань став присвяченим пам'яті відомого тренера з цього виду спорту, заслуженого працівника фізичної культури і спорту України Валентини Корзюк, яка трагічно пішла з життя напередодні. Перед початком змагань головний організатор — ветеран спорту Володимир Зотов та учасники вшанували цю видатну жінку хвилиною мовчання. Потім головний суддя, ЗТУ Микола Кузьмук об'явив програму, за якою чоловіки змагалися на дистанції 5,3 кілометри, а жінки і діти — вдвоє коротшій. Погода того дня сприяла учасникам, адже було морозно і сніжно.

У першому турі бажання посперечатися за перемогу виявили близько п'ятидесяти лижників віком від 9 до 85 років. Наймолодшими були Лариса Кондрашова, яка виступала у віковій групі до 10 років, та Назарій Лебединець, 2007 року народження). Найстаршими — 84-річний Анвік Згурський та його ровесниця, киянка Рима Вихіна. Не сильно відстав від них і 80-річний Володимир Вязов. Усі прихильники лижних перегонів досить швидко подолали кілометри засніженого броварського лісу, від чудових краєвидів якого просто дух захоплювало, і попрямували до кафе «У лісі», де на їх чекала церемонія нагородження та гарячий чай.

II етап Відкритого чемпіонату Броварів, незважаючи на «плюсову» температуру повітря, вийшов ще більш цікавим. Адже цього разу в стартах виявили бажання взяти участь й учні відділення лижних гонок БВУФК під керівництвом досвідченого фахівця, заслуженого тренера України Олени Леснікової. Хлопці та дівчата із задоволенням подолали поставлені перед ними дистанції, показавши гарні результати. Крім них стартували вихованці ДЮСШ управління освіти і науки Броварської міськради на чолі із ЗТУ Миколою Кузьмуком, ветерани спорту та всі бажаючі. Бо хоч і визначалися кращі в своїх вікових групах, для

багатьох із них пріоритетом став «олімпійський принцип», що головне не перемога, а участь. І дійсно, що може бути кращим за активні заняття фізичною культурою і спортом на свіжому повітрі, та ще й в лісі?

За перипетіями на лижних доріжках уважно спостерігала суддівська бригада в складі Ніни Ялаєвої, Миколи Кривченка та Володимира Ольшанського. Організаторами було утворено кола по 2,5 кілометри і загальна довжина визначалася в залежності від віку і рівня підготовки. Першими розпочинали молодші, а останніми в «бій йшли старики». Знову стартував Анвік Згурський, якому вже давно минуло вісімдесят років, але, незважаючи на це, він мужньо подолав дистанцію. Не обійшлося і без відомого спортсмена-ветерана Володимира Зотова, який займається, крім цього, і велоспортом, і «скандинавською» ходьбою тощо.

Зрештою, прийшов час підбивати підсумки, переможці і призери отримали свої нагороди. Взагалі ж свято лижного спорту вдалося на славу, бо всі залишилися задоволеними: і глядачі, і учасники...

З Фінляндії — зі «сріблом»

Нещодавно у фінському місті Вуокатті відбувся чемпіонат світу з лижних перегонів серед ветеранів спорту. Позмагатися за титул переможця з'їхалися понад 1 200 учасників різних вікових груп, котрі представляли збірні 24-х країн.

Звісно, конкуренція виявилася дуже серйозною, тому дуже приємно, що на п'єдесталі побували і представники нашої країни. Взагалі ж команду України на цих престижних світових змаганнях представляли 11 спортсменів, серед яких був і 76-річний представник Львівщини Василь Крупський. Так ось саме досвідчений львівський ветеран у гонці на 10 кілометрів вибо-

ров друге призове місце! Отже, так би мовити, є порох у порохівниціях!

Потім, змагаючись в естафеті, Василь Крупський у складі української команди посів п'яте місце. Хоч і не медаль, та все одно престижно!

За інформацією прес-служби АВСУ

